

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 209/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., H., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., H., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 70/2009 a jeho rozsudkom z 19. júna 2009, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 6/2009 a jeho rozsudkom z 21. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2010 doručená sťažnosť Ing. J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 70/2009 a jeho rozsudkom z 19. júna 2009, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 6/2009 a jeho rozsudkom z 21. januára 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa 19. apríla 2007 zúčastnil výberového konania, ktoré vypísalo vo februári 2007 Mesto H. (ďalej len „mesto“) na funkciu „*riaditeľa S. v H.*“. Mesto mu v máji 2007 listom oznámilo, že výberové konanie na toto miesto „*bolo neúspešné*“.

Na zasadnutí mestského zastupiteľstva primátor mesta však navrhol vymenovať do funkcie riaditeľa jedného z uchádzačov z výberového konania Ing. S. B. Mestské zastupiteľstvo ho do funkcie neschválilo. Sťažovateľ preto očakával, že aj jeho primátor navrhne do tejto funkcie. Keďže tak neurobil, listom z 27. apríla 2007 sám požiadal o ustanovenie do tejto funkcie.

Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na to, že vypísaním výberového konania si mesto „*nevyhradilo právo nevybrať žiadneho uchádzača i v prípade, že by bol úspešný v tomto konaní...*“. Súčasne podľa neho vyhlásilo konkurz v súlade so zákonom č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone práce vo verejnom záujme“) a tiež v súlade s čl. 35 ods. 3 ústavy.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol, že „*29. 4. 2007 som podal na podateľni Okresného súdu... žalobný návrh...*

Až po podaní žalobného návrhu som sa dozvedel, že do uvedenej funkcie bol dosadený Ing. D., ktorý nebol uchádzač na výberovom konaní dňa 19. 4. 2007.“.

Sťažovateľ sa domnieva, že mesto ako žalovaný porušilo jeho základné právo podľa čl. 35 ods. 3 ústavy, „*nakoľko som splnil všetky predpoklady stanovené vo vypísanom výberovom konaní a v tomto konaní som nebol neúspešný*“.

Týmto postupom mesta došlo aj k porušeniu jeho základného práva „na rovnosť medzi občanmi podľa čl. 12 ods. 1 a ods. 2 ústavy, pretože ho žalovaný na rozdiel od Ing. S. B. nenavrhol na výkon funkcie riaditeľa“.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 21 C/70/2009 z 19. júna 2009 žalobu sťažovateľa zamietol z dôvodu, že „žalovaný dokonca ani nemusel vyhlásiť výberové konanie na funkciu riaditeľa... a že súd nemá možnosť zasahovať do právomoci Mestského zastupiteľstva H. vymenovávať a odvolávať na návrh primátora Mesta H. riaditeľov obecných podnikov, resp. príspevkových alebo rozpočtových organizácií, ktorých zakladateľom je kolektívny orgán“.

Sťažovateľ s týmto záverom okresného súdu nesúhlasil a proti rozsudku podal odvolanie. Krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 16 Co 6/2009 z 21. januára 2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom sa stotožnil s právnou argumentáciou súdu prvého stupňa.

Sťažovateľ na základe uvedeného v petite svojej sťažnosti tvrdí, že v predmetných konaniach boli porušené nielen jeho základné práva podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 35 ods. 3 ústavy, ale aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v záhlaví sťažnosti spomína aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), a bol porušený aj zákon o výkone práce vo verejnom záujme.

Ako dôkaz pripojil „smernicu primátora mesta P. č. 1/2003, ktorou sa upravuje postup pri realizácii výberových konaní na miesta vedúcich zamestnancov v podmienkach samosprávy mesta P...“. Podľa neho v jeho prípade „Mesto H. malo postupovať obdobne...“.

Na základe tejto argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Právo Ing. J. J. na súdnu ochranu podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 35 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Okresného súdu v Humennom v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 70/2009 a následne postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove vedeného v konaní pod sp. zn. 16 Co 6/2009 porušené bolo.“

2. *Rozhodnutie Okresného súdu v Humennom č. k. 21 C 70/2009-34 zo dňa 19. 06. 2009 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 16 Co 6/2009-86 zo dňa 21. 1. 2010 sa zrušuje.*

3. *Ing. J. J. sa priznáva náhrada trov konania v sume 223,46 eur, ktoré je Okresný súd Humenné povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. K., Advokátska kancelária H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 35 ods. 3 ústavy občania majú právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36... až čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Základné právo na prácu podľa čl. 35 ods. 3 ústavy patrí medzi základné hospodárske, sociálne a kultúrne práva zaručené v piatom oddiele druhej hlavy ústavy. Podrobnosti týkajúce sa ich obsahu a podmienok uplatnenia, resp. zabezpečenia, sú špecifikované v korešpondujúcich vykonávacích zákonoch, pričom domáhať sa ich ochrany možno taktiež iba v medziach týchto osobitných zákonov (čl. 51 ods. 1 ústavy). Ochranu základnému právu na prácu preto poskytujú predovšetkým všeobecné súdy a iné orgány právnej ochrany v zmysle uvedenej osobitnej zákonnej úpravy.

Podľa judikatúry ústavného súdu podstata základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom

výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní materiálnej ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov sporového konania, ktoré sú vo vzájomnom konflikte (obdobne napr. III. ÚS 271/05).

Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta, že rozhodnutím okresného súdu z 19. júna 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 70/2009, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa o určenie povinnosti uzatvoriť pracovný pomer, mzdové nároky a iné s prísl., a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 16 Co 6/2009 z 21. januára 2010 (ktorým bolo potvrdené predmetné rozhodnutie prvostupňového súdu), došlo k porušeniu jeho základného práva „o rovnosti ľudí v právach“ podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, „na prácu“ podľa čl. 35 ods. 3 ústavy a „na súdnu ochranu“ podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

1. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania to patrilo do právomoci krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti (v sťažnosti) namietanému rozhodnutiu okresného súdu z 19. júna 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 70/2009 podal riadny opravný prostriedok - odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetným rozsudkom okresného súdu. Sťažnosť preto v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. Z obsahu sťažovateľovej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata ním namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd tkvie v

namietanej neodôvodnenosti skutkových a právnych záverov rozhodnutia krajského súdu obsiahnutých v napádanom rozsudku sp. zn. 16 Co 6/2009 z 21. januára 2010, pretože ten sa stotožnil s vyjadrením žalovaného, že všeobecný súd nemá možnosť zasahovať do právomoci „mestského zastupiteľstva“ vymenovávať a odvolávať na návrh primátora riaditeľov obecných podnikov, príspevkových a rozpočtových organizácií, ktorých zakladateľom je mesto. Sťažovateľ tvrdí opak a sám je toho právneho názoru, že ako uchádzač vo výberovom konaní vypísanom mestom na miesto riaditeľa mal byť navrhnutý do tejto funkcie primátorom mesta a schválený mestským zastupiteľstvom.

Krajský súd označeným rozsudkom v odvolacom konaní potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z 19. júna 2010 o zamietnutí sťažovateľovej žaloby, ktorou sa proti žalovanému domáhal povinnosti uzatvoriť s ním pracovný pomer v zmysle zákona o výkone práce vo verejnom záujme k 1. máju 2007 na funkciu riaditeľa S. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol:

„V zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, miesto vedúceho zamestnanca, ktorý vykonáva funkciu štatutárneho orgánu u zamestnávateľa uvedeného v § 1 ods. 2 a miesto ďalšieho vedúceho zamestnanca, u ktorého to určí pracovný poriadok, sa obsadzuje na základe výsledku výberového konania; to neplatí, ak osobitný predpis ustanovuje voľbu alebo vymenovanie vedúceho zamestnanca kolektívnym orgánom.

Za osobitný predpis zákonodarca považuje zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorého ust. § 11 ods. 4 písm. l) okrem iného obecné zastupiteľstvo na návrh starostu vymenúva a odvoláva vedúcich riaditeľov, zriaďuje, zrušuje a kontroluje rozpočtové a príspevkové organizácie.

Je nepochybné, že v danom prípade sa jedná o vymenovanie riaditeľa (§11 ods. 4 písm. l) podľa zákona č. 369/1990 Zb. mestským zastupiteľstvom, ktoré je nepochybné kolektívnym orgánom.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 552/03 Z. z. o výkone prác vo verejnom záujme, mestské zastupiteľstvo je kolektívny orgán.

So zreteľom na uvedené vyplýva, že miesto vedúceho zamestnanca, ktorý vykonáva funkciu štatutárneho orgánu, riaditeľa S. v H., sa neobsadzuje na základe výsledku výberového konania. Preto námietka odvolateľa v tomto smere je neopodstatnená.

Vo vzťahu k ďalšej námietke odvolací súd poukazuje, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému uzatvoriť s ním pracovný pomer k 1. 5. 2007 na funkciu riaditeľa S. v H. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a ďalej sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu ušľú mzdu od 1. 5. 2007 do termínu uzatvorenia pracovnej zmluvy s ním na funkciu riaditeľ S. v H. vrátane 5% ročného úroku z omeškania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadal priznať aj náhradu trov konania.

Podľa § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/90 Zb. o obecnom zriadení, obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené, zriaďovať, zrušovať a kontrolovať rozpočtové a príspevkové organizácie obce a na návrh starostu vymenúvať a odvolávať ich vedúcich (riaditeľov), zakladať a zrušovať obchodné spoločnosti a iné právnické osoby a schvaľovať zástupcov obce do ich štatutárnych a kontrolných orgánov, ako aj schvaľovať majetkovú účasť obce v právnickej osobe.

Keďže žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému uzatvoriť s ním pracovný pomer, tak takýto pracovný pomer žalobcovi by mohol vzniknúť len na základe samotného hlasovania obecného zastupiteľstva v súlade s ust. § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/90 Zb. o obecnom zriadení a vôľu zastupiteľstva nemôže nahrádzať súd svojím rozhodnutím. Preto a už aj s poukazom na to, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, jeho námietky uvedené v odvolaní sú neopodstatnené.“

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Co 6/2009 z 21. januára 2010 (s prihliadnutím na obsah rozsudku okresného súdu sp. zn. 21 C 70/2009 z 19. júna 2009, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel ústavný súd k záveru, že zo záverov krajského súdu nevyplýva zjavná neopodstatnenosť, jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky (I. ÚS 44/03). Ústavný súd nemôže prikazovať všeobecnému súdu ako odvolaciemu súdu, ktoré skutkové okolnosti má pri rozhodovaní zohľadňovať, a jeho poslaním nie je ani nahrádzanie všeobecných súdov, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len vtedy, ak

porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ako aj na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Preto len skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Sťažovateľ vo veci uplatnil súdnu ochranu (podal žalobu o určenie povinnosti uzatvoriť so žalovaným pracovný pomer v zmysle zákona o výkone práce vo verejnom záujme) v konaní pred všeobecnými súdmi. Táto ochrana mu všeobecnými súdmi nebola žiadnym spôsobom obmedzená alebo znemožnená, i keď orgány súdnej ochrany jeho žalobu napokon zamietli.

Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na uvedené skutočnosti evidentne neexistuje príčinná súvislosť medzi označeným postupom orgánu štátu (rozhodnutím krajského súdu) a základným právom alebo slobodou (podľa čl. 35 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy), porušenie ktorého sťažovateľ namieta. Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu nebolo vôbec spôsobilé porušiť základné právo sťažovateľa - zabezpečenie práva na prácu, a týmto rozhodnutím nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného základného práva na súdnu ochranu. Takúto príčinnú súvislosť nemôže zakladať ani postup a rozhodnutie súdu (ktoré nie je arbitrárne a neodôvodnené), v ktorom bol rešpektovaný skutkový a právny stav v čase rozhodnutia súdu, ani nespokojnosť sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu. V tejto spojitosti ústavný súd zdôrazňuje, že takou ochranou nie je len ochrana poskytnutá podľa subjektívneho presvedčenia sťažovateľa (obdobne IV. ÚS 287/04).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Prihliadajúc na uvedené skutočnosti a na okolnosti daného prípadu (v ktorých mala byť súdmi použitá právna úprava aplikovaná) nemožno konštatovať, že by interpretáciu zistených skutkových okolností a aplikáciu normatívneho textu zákonných ustanovení použitých krajským súdom v posudzovanom rozhodnutí bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu. V rámci posúdenia zisteného a ustáleného skutkového stavu krajský súd na základe konkrétnych faktov zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoje právne závery, ktorými sa v podstate stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa. Ústavný súd preto nemá dôvod tieto skutkové závery nahrádzať svojou vlastnou interpretáciou rozhodných skutkových okolností.

Záveru krajského súdu v napádanom rozsudku z 21. januára 2010 možno považovať z ústavného hľadiska za presvedčivé, dostatočné a relevantné, opierajúce sa o konkrétne skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania.

Ústavný súd sa vzhľadom na už uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so sťažovateľom označenými článkami ústavy (a tiež dohovoru).

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. III. ÚS 67/07).

Zároveň bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, (napr. na zrušenie predmetných rozhodnutí všeobecných súdov), keďže ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu.

Nad rámec uvedeného ústavný súd osobitne poukazuje na sťažovateľom namietané porušenie „základného práva“ podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ktoré zásadne nemôžu byť priamo aplikovateľné v individuálnych záležitostiach bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby, pretože ide o ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov (obdobne napr. IV. ÚS 196/04).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2010